

Art is never For All

Ramha IX Art Museum Foundation

นำทอง แกลเลอรี

ภูมิไจเลนอ

"ไร้ชื่อ ๒๕๕๐" : (๒๖, ๓๔, ๓๙, ๕๙ และ ๕๐๓)

ศิลปะจัดวาง โดย ไมเคิล เซาวนาศัย

๑๘ สิงหาคม - ๒๒ กันยายน ๒๕๕๐

Numthong Gallery

presents

Michael Shaowansai *Untitled: 2007.*

(26, 34, 39, 59 and 503)

18 August - 22 September 2007.

艺术不属于大众

L'art n'est jamais pour tout le monde

Rama IX Art Museum Foundation

พระพุทธ

Rama IX Art Museum Foundation

พระพุทธ สเปคโตรไลท์บนผนัง V.๐๗-๕๐ : "Buddha" Spotlight on wall V.07-50

พระธรรม

"พระธรรม" ไม้สักปิดทอง V.๐๗-๕๐ : "Dharma" Teak with Gold leaves V.07-50



พระสงฆ์

"พระสงฆ์" ป้ายนีออน หมายเลข V.๐๗-๕๐ : "Monks" Neon sign V.07-50

เหนื่อย

"เหนื่อย" ป้ายนีออนกระพริบ V.๐๗-๕๐ : "I am so damned tired" Neon sign V.07-50

ฝากไว้ก่อนเถอะมึง

Rama IX Art Museum Foundation

สำหรับวัฒนธรรมร่วมสมัยในประเทศไทย ไมเคิล เซาวนาคัย เป็นหนึ่งใน "ศิลปินหลากหลายแขนง" ที่ได้สร้างผลงานโดดเด่นให้กับวงการศิลปะ ในตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ไมเคิล สร้างงานศิลปะโดยผ่านการวิพากษ์และวิจารณ์สภาวะสังคมร่วมสมัย โดยไม่ลืมหูลืมตาที่จะสอดแทรกอารมณ์ขันซึ่งไม่จำเป็นว่าทุกคนจะหัวเราะกับเขาด้วยหรือไม่

นำทอง แกลเลอรี มีความภูมิใจที่ได้เสนอผลงานศิลปะจัดวางของ ไมเคิล เซาวนาคัย สำหรับปี 2550/2007

และหวังว่าผลงานชุดนี้จะทำให้เกิดการ "ย้อนมอง" ศิลปะร่วมสมัย และทราบซึมถึงความหมายซึ่งอาจจะซ่อนอยู่ภายหลังจากกำแพงวัฒนธรรมซึ่งเราได้สร้างขึ้น

นำทอง แซ่ตั้ง

กรุงเทพฯ, ประเทศไทย, ฤดูฝน 2550.

Michael is one of the contemporary artist of this generation. With his multidisciplinary approach, he has given us an eclectic body of works which always reminds us of our existence. Even though he never failed to criticize on social issues, Michael's works always have a sense of humor which, naturally, not for everybody.

Numthong Gallery is very proud to present his newest collection of installation for 2550/2007.

We hope that you will enjoy his creations and in the same glance, take a little time to read into his work and if you are good enough, you may see what is behind his pretty facade.

Numthong Sae Tang.

Bangkok, Thailand, Rainy season, 2007.

ผมชอบขึ้นรถเมล์กลับบ้านครับ สาย 26 เป็นสายที่ผมชอบที่สุด หมายเลข 2 หรือหมายเลข 6 และ เลขคู่อื่นๆให้ความรู้สึกที่นุ่มนวลกว่า หมายเลข 1 หรือหมายเลข 5 และเลขคี่หมายเลขอื่น ผมจะชอบนั่งที่นั่งเดี่ยวทางขวามือของรถ แล้วก็ยื่นแขนยื่นขาออกไปเพื่อรับลมเมื่อตอนรถวิ่ง นี่แหละคือชั่วโมงทำงานของผม

โดยปกติแล้ว ในเวลานี้ และบนรถสายนี้ เพื่อนร่วมทางของผมคนหนึ่ง จะเป็นสาวประเภท 2 เธอสวยมากเลยครับ ทั้งกริยาท่าทาง และการแต่งกายเธอจะเลือกที่นั่งที่อยู่หน้าสุดของรถ จากมุนั้นเมื่อผมมองเธอ เธอจะส่งางามประจูดังแม่ย่านางของเรือเลยทีเดีย

เธอคือใคร และเธอจะไปไหน ผมถามตัวเอง ความคิดของผมพุ่งไปเร็วเหมือนกับรถเมล์ที่ตะบึงไปในถนนอันว่างเปล่าโดยไร้เหตุผล เธอชื่ออะไร หน้าตาเธอจะเป็นยังไงเมื่อไม่ใส่ขนตา เธอใส่รองเท้าเบอร์อะไร

คนขับกระต๊อบเบรก เมื่อได้ยินเสียงกริ่งที่ผู้โดยสารคนหนึ่งกด "จะลงรถก็กดออกล่วงหน้าหน่อยสิ จะไปยากไปเย็นอะไร" เขาบ่นด้วยเสียงอันดัง "จริงด้วยพี่ ไอ้พวกเนี้ยโง่ สงสัยพ่อแม่ไม่ได้สั่งสอน" กระเป๋ารถเข้าร่วมบทสนทนาอย่างเมามั่น

เมื่อรถฮ้อย่านสี่แยกเกษตร จนเกือบถึงป้ายรถเมล์เชิงสะพานลอย นางฟ้าของผม ยืนขึ้นและกดออก "กริ่งดังกระดัง" เธอขมวดผมด้วยมือของเธอ ยาวสะใจดีมาก คนขับรถกระต๊อบเบรกอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ผู้โดยสารทั้งหลายไหลไปรวมกันอยู่หน้ารถ เธอของผมค่อยๆหมุนตัวและก้าวเข้าไปที่ประตู ก่อนที่เธอจะก้าวลงจากรถเธอหันมาหาเราด้วยรอยยิ้มแสนหวาน แน่นอรอยยิ้มของเธอนั้น จะทำให้ทั้งคนขับและกระเป๋ามีเรื่องบ่นไปได้จนกระทั่งสุดสายปลายทาง

ไมเคิล เซาวานาสัย, บันทึก, ฤดูฝน ๒๕๕๐

I like taking the buses home at night. It is fast and cheap. Number 26 is my favorite. I do not know why but may be the number it self. Number "2" and "6" and all the even numbers attract me. It gives me the soft feeling unlike the odd number like "1" or "5". I always take one of the single seats on one side of the aisle, sticking my head and my arm out and feel the wind as the bus zoom along the quiet road. It is my office hour, I called it.

On this time of night, on this line in particular, a tall, very beautiful, lady boy will get on. She will dress to the nine with full make up. As always, she takes a seat in the very front of the bus and look straight ahead into the neon lit street. She profile is beautiful and elegant as the hood ornament of a classic car. I look to my left and enjoying my view as the journey moves along in to the night.

Who is she? I said to myself. Where is she going? My imagination runs wild as the bus zig zag for no reason on the empty road. What is her name? How would she look like with no make up and out of the dress? What is his shoes size?

The driver slams the break as one of the passengers hit the buzzer. "If you want the stop, ring the bell in advance. Damn it!" and he continues to mumble as the conductor joins in. "Yes, this people are too stupid to ring the bell before hand. I think their parents never taught them."

As the bus approached Kaset intersection, just right before the bus stop, my lady of the night stand up to her full height and reached for the buzzer. " Riiiiingggggg" nice and long sound of the buzzer. The driver slam on the break and we all mashed up together in the front of the bus.

Her grips is tight on the overhead rail as the bus stop then turns around and slowly walks to the exit. As she descending gracefully from the bus, she turns to all of us, as she knows that we are looking at her and beams a smile, the smile that sweet enough to get the driver and the conductor bitching about her action as their journey goes on.

Michael Shaowanasai, *Journal, Rainny season, 2007.*

Michael Shaowanasai is Thai artist who is active in the contemporary art and cultural scenes in Thailand, Asia / Oceania, Europe and America. Co founder of " Project 304", the pioneer of Thailand's alternative contemporary art practice since 1996, when he received a MFA from School of the Art institute of Chicago. Michael was also the organizer of the country's first Gay and Lesbian Film and Video festival in 2002. His works range from performance, photography, installation, film and video. He is the creator of "The Adventures of Iron Pussy" and "Artist of The Moments" series, which had been screening world wide with the leading galleries and museums as well as international video and film festival. In the spring of 2003, he was invited to represent Thailand in the prestigious Venice Biennale in Venice, Italy.

In the winter of 2003, "The Adventures of Iron Pussy 4 : The Brave Heart" has made a debut in Tokyo International Film Festival. The Film is under the direction of fame director, Apichatpong Weerasetakul. Has been invited to be the part of Berlinale 54 and others leading Film Festival Worldwide.

The exclusive list of the curators those he had worked with: Dr. Apinan Poshyananda, Gridthiya Gaweewong, Hu Han Ru, Rirkrit Theeravanija, Melissa Chu, Pi Li, Toshio Shimitzu, Giancarlo Politi, Cecile Bourne, Sarah Tutton, Tessa Dwyer, Wayne Bearwald, Sylvie Fortin, Michael Petry, Wim Melis and Numthong Tang.

Michael resided in Bangkok Thailand sine 2001.

Special thanks to: Paul Lee, Tang Foo Kuay and The man from the Other side.

List of works in Exhibition

ป้ายนีออน หมายเลข๑ ~ ภาษาอังกฤษ V.๐๗-๕๐ : Neon sign No.1 ~ English V.07-50

Glass and metal, Size : 30 X 190 cm.

ป้ายนีออน หมายเลข๒ ~ ภาษาจีน V.๐๗-๕๐ : Neon sign No.2 ~ Chinese V.07-50

Glass and metal, Size : 30 X 180 cm.

ป้ายนีออน หมายเลข๓ ~ ภาษาฝรั่งเศส V.๐๗-๕๐ : Neon sign No.3 ~ French V.07-50

Glass and metal, Size : 30 X 240 cm.

"พระพุทธ" สปอร์ตไลท์บนผนัง V.๐๗-๕๐ : "Buddha" Spotlight on wall V.07-50

Projected lights, Size : variation

"พระธรรม" ไม้สักปิดทอง V.๐๗-๕๐ : "Dharma" Teak with Gold leaves V.07-50

Teak and gold leafs, Size : 28 X 150 cm.

"พระสงฆ์" ป้ายนีออน V.๐๗-๕๐ : "Monks" Neon sign V.07-50

Neon sign, Size : 40 X 150 cm.

"เหนื่อยเปื้อน" ป้ายนีออนกระพริบ V.๐๗-๕๐ : "I am so damned tired" Neon sign V.07-50

Neon sign, Size : 60 X 100 cm.

"ฝากไว้ก่อนเถอะมึง" ป้ายพลาสติก V.๐๗-๕๐ : "I'll get you later!.." Sign V.07-50

Plastic sign, Size : 60 X 200 cm.

